

Arrest

nr. 218 808 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 november 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 april 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 18 oktober 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.04.2018 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 27.11.1981

Geboorteplaats: Bni Bouayach

Identificatienummer in het Rijksregister: 81.11.27 625-52

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met de genaamde E. A. A. (RR: 87031265062) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Overwegende dat deze aanvraag wordt ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 5.07.2017 in Marokko waarvan de huwelijksakte is voorgelegd;

Overwegende dat tot op heden het huwelijk niet is geregistreerd, gezien het negatieve advies van het parket dd. 14/02/2018 en de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen dd. 16/02/2018.

Vandaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk eveneens weigert gezien er in casu sprake is van een schijnhuwelijk.

Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk (en ook financieel) voordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde.

Bovendien wordt het loutere feit dat betrokkenen samenwonen niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065,28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM").

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

De verzoekende partij licht het enig middel als volgt toe:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien door artikel 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing stelt dat de huwelijksakte van verzoeker en zijn echtgenote niet werd geregistreerd en verwijst naar het advies van het parket van Antwerpen en de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, die stellen dat het om een schijnhuwelijk gaat. Bovendien wijst de beslissing erop dat het loutere feit dat verzoeker en zijn echtgenote samenwonen, niet wordt beschouwd als een bewijs van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Echter, wanneer verwerende partij een onderzoek doet onder artikel 8 EVRM naar het gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote, is het ruimschoots ontoereikend om enkel te stellen dat hun samenwoont geen bewijs van het gezinsleven is.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

Of er al dan niet sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, is dus een feitenkwestie en hangt af van het geheel van omstandigheden, niet alleen van de samenwoont.

Verwerende partij had bij haar onderzoek in het kader van artikel 8 EVRM de hechtheid van de gezinsband tussen verzoeker en zijn echtgenote moeten nagaan. Het betreft hier de feitelijke hechtheid en niet de formele hechtheid.

Overigens, de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen is niet definitief. Verzoekers beschikken immers over de mogelijkheid om in beroep te gaan tegen deze beslissing via een verzoekschrift tot erkenning van hun buitenlandse huwelijksakte. Verzoekers zijn volop bezig met de voorbereiding van dit beroep en zullen er zeker en vast gebruik van maken. Gezien de beslissing dus niet definitief is, kan verwerende partij dit bezwaarlijk als doorslaggevend argument gebruiken om het verblijfsrecht van verzoeker te weigeren. Minstens had zij over dit niet-definitief karakter moeten motiveren.

Bovendien heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de minderjarige kinderen van verzoeker en van zijn echtgenote. Ten eerste toont hun gemeenschappelijk kind en het feit dat verzoeker het zoontje van verzoekster mee opvoedt, aan dat er wel degelijk sprake is van een hechte familieband tussen verzoeker en zijn echtgenote. Ten tweede moest verwerende partij in het kader van

het onderzoek van artikel 8 EVRM – dat zij klaarblijkelijk heeft gevoerd, zo blijkt uit de bestreden beslissing - ook rekening houden met het hoger belang van de kinderen.

Immers, artikel 8 EVRM moet ook in samenhang gelezen worden met de bepalingen van de rechten van het kind. Dit stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Mamousseau en Washington vs. Frankrijk* van 6 december 2007, waarin het Hof in het kader van artikel 8 EVRM oordeelde dat het hoger belang van het kind bestaat uit "maintenir ses liens avec sa famille, sauf dans les cas où celle-ci s'est montrée particulièrement indigne, car briser ce lien revient à couper l'enfant de ses racines."

Verwerende partij hield op geen enkel moment rekening met het hoger belang van het kind. Het gemeenschappelijk kind van verzoeker en zijn echtgenote en het kind uit de vorige relatie van verzoeksters echtgenote, worden simpelweg niet vermeld in de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat verwerende partij op enige manier is nagegaan wat de invloed is van de bestreden beslissing op de kinderen. Nochtans is het evident dat het weigeren van verblijfsrecht aan verzoeker een impact heeft op zijn zoon en de zoon van verzoekster, die hij mee opvoedt en waarvoor hij als een vader is.

Niet alleen schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, maar ook artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Dit artikel, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn.

Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld.

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing. De bestreden beslissing betreft immers een tenuitvoerlegging van de Burgerschapsrichtlijn (Richtlijn 2004/38/EG).

Zoals Uw Raad eerder al bevestigd heeft, is artikel 24.2 van het Handvest gebaseerd op het VN Kinderrechtenverdrag (zie RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, bevestigd in cassatie door RvS 15 januari 2014, nr. 226.067). De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: "Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde (zie RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, bevestigd in cassatie door RvS 15 januari 2014, nr. 226.067).

Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Nergens uit de bestreden beslissing of het administratief dossier blijkt dat verwerende partij ook maar enigszins rekening heeft gehouden met de belangen van verzoekers kind en het kind van zijn echtgenote (laat staan dat deze belangen de eerste overweging zouden vormen), hoewel de bestreden

beslissing ook voor hen aanzienlijke gevolgen heeft. Dit vormt een schending van de hierboven vermelde wettelijke bepalingen.

Minstens zijn de opgegeven redenen van verwerende partij onvoldoende om te kunnen stellen dat er geen gezinsleven is in de zin van artikel 8 EVRM en om het verblijf aan verzoeker te kunnen weigeren.

De materiële motiveringsplicht schrijft voor: "dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn." (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandebroele 2002, randnummer. 19)". Aangezien aan deze voorwaarden niet is voldaan, is de materiële motiveringsplicht geschonden.

Om al deze redenen schendt verwerende partij de vermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In haar enig middel stelt de verzoekende partij dat het ruimschoots ontoereikend is van de verwerende partij om in het kader van artikel 8 van het EVRM enkel te stellen dat hun samenwonen geen bewijs is van het gezinsleven. De verwerende partij had volgens de verzoekende partij de hechtheid van de gezinsband tussen de verzoekende partij en haar echtgenote moeten nagaan.

Verder stelt de verzoekende partij dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen niet definitief is en dat zij volop bezig is met het voorbereiden van het beroep tegen deze beslissing. Volgens de verzoekende partij had de verwerende partij minstens over dit niet-definitief karakter moeten motiveren.

Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de minderjarige kinderen van de verzoekende partij en van haar echtgenote. De verzoekende partij verwijst naar hun gemeenschappelijk kind en het feit dat zij het zoontje van haar partner mee opvoedt. Dit toont volgens haar aan dat er wel degelijk sprake is van een hechte familieband tussen de verzoekende partij en haar echtgenote. Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij ook rekening had moeten houden met het hoger belang van de kinderen, wat zij volgens haar heeft nagelaten.

Op 20 april 2018 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart, als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald betrof het een aanvraag gezinshereniging in functie van de Nederlandse echtgenote van de verzoekende partij. Dit verblijf werd geweigerd op grond van het feit dat er een weigering is van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk over te schrijven en dit na een negatief advies is van het Parket van Antwerpen, dat van oordeel is dat er sprake is van een schijnhuwelijk.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De bestreden beslissing kan dan ook niet tot gevolg hebben dat eventuele gezinsleden, hetzij de vermeende partner, hetzij de kinderen, van de verzoekende partij zouden worden gescheiden. De beslissing beoordeelt enkel of er op grond van het Marokkaanse huwelijk met mevrouw E.E.A., van Nederlandse nationaliteit aan de verzoekende partij een verblijfskaart dient te worden afgegeven. In die omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om enkel een onderzoek door te voeren naar de huwelijksband van de verzoekende partij en mevrouw E.E.A..

Aangezien er geen bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen ten aanzien van de verzoekende partij, kan zij in dit opzicht niet dienstig verwijzen naar een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk welk hoger belang van de kinderen in casu zou kunnen geschonden zijn door het nemen van de bestreden beslissing, die geen verwijderingsmaatregel inhoudt..

De verzoekende partij stelt dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand niet definitief is en de verwerende partij het verblijfsrecht niet om deze redenen mocht weigeren of minstens over het niet definitief karakter had moeten motiveren.

Uit het negatief advies van de Procureur des Konings van 14 februari 2018 blijkt dat hij meent dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Zoals alle Belgische overheden die met een buitenlandse authentieke akte worden geconfronteerd, moest de gemachtigde, alvorens een beslissing te nemen inzake de ingediende aanvraag tot een verblijf van meer dan drie maanden, verifiëren of het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept in België rechtsgeldig is en kan worden erkend, wat een onderzoek van de buitenlandse akte overeenkomstig artikel 27, § 1, eerste en tweede lid van het WIPR inhoudt. De Raad merkt op dat de onderzoeksverplichting in het kader van artikel 27 van het WIPR de gemachtigde niet belet om, binnen het wettelijk kader van artikel 27 van het WIPR, zich te baseren op het oordeel van een andere overheid, zoals bijvoorbeeld het oordeel van de Procureur des Konings en het al dan niet erkennen door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand nog niet definitief zou zijn doet daar niets aan af. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij beweert dat zij beroep zou instellen tegen deze beslissing, maar daarvan brengt zij zelfs geen begin van bewijs bij. Zij maakt deze loutere bewering dan ook niet aannemelijk. Uit het administratief dossier blijkt verder enkel dat er sprake is van samenwonen tussen de verzoekende partij en haar beweerde partner, maar verder is er geen enkel spoor van enige relatie terug te vinden, minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit wel het geval zou zijn. De Raad stelt dan ook vast dat de verwerende partij op niet-kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er geen sprake is van een gezinsleven en dat zij om die reden het verblijfsrecht aan de verzoekende partij kon weigeren.

De verwerende partij is er niet toe gehouden de motieven van de motieven weer te geven in de bestreden beslissing en de verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij minstens had moeten motiveren dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand nog niet definitief was..

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU